

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606781296/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

II

Hver Torsdag Aften læste Pastor Nordbye højt oppe i Holting Skole. Han begyndte hen paa Efteraaret, naar der var blevet noget Forslag i Afnerne, og endte omkring ved den første April, naar Foraarsarbejdet begyndte. Det var mest Ungdommen, der kom til disse Møder, især de unge Karle og Piger, som han selv havde konfirmeret. De to sidste Vintre havde han læst Grundtvigs Oversættelse af Saxo for Folk. Nu i Aar vilde han prøve at læse en eller to af Bjørnsøns Fortællinger.

Børnene fra Holting fulgte i stor Spænding med Onkel Jørgen op til Skolen. – Det var den første Aften i Aar, og saa skulde de nu faa en Fortælling af Bjørnsøn, som de aldrig havde hørt før. – De kjendte hidtil kun *En glad Gut*. Den havde Onkel Jørgen læst hjemme i Præstegaarden flere Gange. Men denne ene Fortælling havde ogsaa i Præstegaarden og paa Holtinggaard givet Bjørnsøn en saare høj Rang.

Præsten og Morten Hejgaard, Nabomanden til Præstegaarden, gik foran. Bagefter kom Kathrine, Henriette, Karl, Anna, Katen Hejgaard og Husmandssønnen Niels Vibro's Niels.

»Hvem synes Du bedst om af alle Digtere?» sagde Anna til Henriette.

»Ja, hvormange er der?»

»Jeg mener af de rigtige Digtere, dem, vi kjender: Grundtvig og Oehlenschläger og Ingemann og Blicher og – ah – Saxo og Snorre og Bjovulf og Iliaden og Odysseen og Shakespeare og Bjørnsøn, – er der saa flere, Karl?»

»Ja: Njal og Bredahl.»

»Hvormange var det? – det var tretten. Hvem synes Du saa bedst om af dem, Henriette?»

»Jeg kan ikke saadan huske dem allesammen paa een Gang.»

»Jeg synes allerbedst om Bjørnsøn«, sagde Anna. »For Øyvind han er saadan, at han maatte jeg synes om – ham var jeg nødt til at tænke paa, enten jeg vilde eller ej. Men som nu Odysseus – ham tænker